

spørgsmål vedrørende hele direktivets anvendelsesområde. Forbrugerombudsmanden foretager dog ikke nogen systematisk kontrolvirksomhed, men han kan på grundlag af klager fra private eller organisationer tage sager op til behandling, hvis der skønnes at være behov herfor. Forbrugerombudsmanden kan endvidere ved forhandling søge at påvirke de erhvervsdrivende til at virke i overensstemmelse med god markedsføringsskik, han kan anlægge sag ved retten om forbud mod handlinger, der er i strid hermed, ligesom han i henhold til kreditkøbsloven, se nu lovforslagets § 56, stk. 2, kan anmode anklagemyndigheden om at nedlægge påstand om, at en kreditgiver ved dom for strafbart forhold frakendes retten til fortsat at drive den pågældende virksomhed. Forbrugerombudsmanden har en vis rådgivningskompetence.

Det falder derimod uden for Forbrugerombudsmandens virksomhedsområde at træffe konkrete afgørelser i civilretlige tvister. Såfremt sådanne indbringes for Forbrugerombudsmanden, henvises de til Forbrugerklagenævnet eller andet relevant klagenævn.

Forbrugerklagenævnet kan behandle klager fra forbrugere vedrørende varer eller arbejds- og tjenesteydelser, jf. lov om forbrugerklagenævnet § 1. Forbrugerklagenævnets virksomhedsområde omfatter derfor som udgangspunkt alle de af direktivet omfattede kreditaftaler. Ifølge lovens § 3, stk. 2, kan industriministeren bestemme, at visse varer, arbejds- eller tjenesteydelser eller erhvervsområder skal undtages fra nævnets virksomhed, eller at klage ikke kan rejses, når prisen for varer eller ydelsen overstiger en bestemt grænse. Ved bekendtgørelse nr. 793 af 15. december 1988 om Forbrugerklagenævnets virksomhedsområde er det bestemt, at nævnet kun kan behandle sager af en værdi op til 20.000, ved køb af motorkøretøjer dog op til 50.000 kr., jf. § 2. Direktivet omfatter sager af en værdi fra 1.600 kr. - 160.000 kr. En række varer, arbejds- og tjenesteydelser er endvidere undtaget i medfør af bekendtgørelsens § 3, stk. 2. Klager over visse kreditaftaler, der er omfattet af loven, vil således ikke kunne indbringes for Forbrugerklagenævnet.

Med virkning fra den 1. august 1988 har pengeinstitutternes organisationer og Forbrugerrådet endvidere oprettet *Pengeinstitutankenævnet*, som er kompetent til at behandle klager over danske pengeinstitutter. Ankenævnet er godkendt af Forbrugerklagenævnet i medfør af lov om Forbrugerklagenævnet § 12.

Det må antages, at alle kreditter, der er omfattet af loven, er undergivet tilsyn, enten i form af at der skal gives tilladelse til virksomheden, at virksomheden kontrolleres af en myndighed eller af Forbrugerom-

budsmanden eller at der kan klages til et ankenævn over virksomheden. Dansk ret opfylder således allerede direktivets artikel 12.

12. Særlige regler om kreditkøb

12.1. I forbindelse med indarbejdelsen af kreditkøbslovens regler om kreditkøb i lovforslaget har Justitsministeriet foretaget en fuldstændig omredigering af visse af bestemmelserne og af kreditkøbslovens kapitel 3 om køb med ejendomsforbehold. Baggrunden herfor er et ønske om at øge overskueligheden og forbedre systematikken. Dette er bl.a. sket ved en opdeling af loven i flere kapitler og ved udstrakt brug af overskrifter inden for det enkelte kapitel med henblik på at øge overskueligheden. En *paragrafnøgle* er optaget som bilag 3 til lovforslaget.

12.2. Den gældende kreditkøbslov finder anvendelse *både på forbrugerkøb og på andre køb*, hvor ikke andet er bestemt i loven, jf. § 4, stk. 1.

Forud for gennemførelsen af loven blev det nøje overvejet, om man lovteknisk burde vælge at samle de foreslåede regler i én lov om kreditkøb, eller om det burde foretrækkes at gennemføre to love, nemlig en om forbrugerkreditkøb og en om andre kreditkøb, jf. betænkning nr. 839/78 om køb på kredit, s. 55 f. Udvalgets flertal fandt imidlertid, at lovreguleringen burde ske i én samlet lov for at fremme overskueligheden og undgå afgrænsningsvanskeligheder.

Justitsministeriet er fortsat af den opfattelse, at det er principielt rigtigt at fastholde reguleringen i én enkelt lov. Justitsministeriet finder derimod, at der kan være grund til at overveje, om reglerne om ikke-forbrugerkøb bør holdes adskilt i et særligt kapitel i loven.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at erfaringerne med loven har vist, at den valgte teknik har gjort det vanskeligt for brugerne at skaffe sig overblik over, hvilke regler der gælder for den enkelte. Dette kunne derfor tale for, at der foretages en opdeling i loven af de regler, der gælder for forbrugerkøb og for ikke-forbrugerkøb.

Hertil kommer, at loven med indarbejdelsen af direktivets bestemmelser i endnu højere grad, end det er tilfældet med kreditkøbsloven, bliver en forbrugerbeskyttelseslov.

På den baggrund foreslås det, at reglerne om ikke-forbrugerkøb samles i et særligt kapitel, jf. lovforslagets kapitel 11.

12.3. Efter de gældende regler i kreditkøbsloven er det således, at sælgeren i forbrugerkøb med ejendomsforbehold skal afgive samtlige de i § 8 omhandlede oplysninger. Tilsidesætter sælgeren sin oplysningspligt, eller undlader sælgeren i et ikke-forbrugerkøb at afgive de i § 8, stk. 1, nr. 2 og 5, omhandlede